

Anhang B

til

1852.

Rigsdagstidenden.

N° 41.

Tredie Session. — Udvalgenes Betænkninger.

(Fortf. af Betænktn. over Lovforsl. om Rigsretten.)

§ 47.

Da Bevillingsførelsen ikke kan begrænses saaledes som Proceduren, foreslaaes i Paragraphens Slutning Punktum forandret til Comma, og at der tilføies „og saa fremdeles efter Rettens Bestemmelse.“

§ 51.

I 6te Linie staaer feilagtigen „Med“ istedetfor „Bed“, hvilken Feil bliver at berigtige.

I 9de og 10de Linie indstilles, at Mellemsetningen „hvis der vilde tilkomme Tiltalte et længere Varsel, Stævningens Forkyndelse for ham“ udgaaer, mod at der sættes istedet „Forkyndelsen for Tiltalte“; thi den Fremgangsmaade, der er tilstrækkelig, naar Tiltalte har Krav paa et længere Varsel, maa ansees at have saa retfærdiggjørende en Grund for sig, at det ogsaa kan tilstedes, naar der tilkommer ham kortere Varsel.

§ 52.

Det vil ikke være undgaaet Landstingets Opmærksomhed, i hvilken særdeles Grad Loven gjør Krav paa Statens Borgere med Hensyn til Bidnepligt, idet man under Straf af Bøder indtil 1000 Rbd eller simpelt Fængsel indtil 6 Maaneder skal kunne stævnes fra et nok saa fjernt Sted til at møde som Bidne der, hvor Rigsretten holdes. Uden videre at omtale, hvad man dog ikke kan overse, at den dermed forbundne Ulempe vel kan bevæge et Bidne til at holde sig tilbage fra at aabenhare, hvad det veed og kunde vidne om, og uden at bestride, at det hele System, der er glennemført i Lovforslaget, kræver en saadan

Bidnepligt, hvor byrdefuld den end kan blive for dem, som den, naar en Rigsretssag blev anlagt, vilde ramme, skal Udvalget indskrænke sig til at gjøre Grindring imod, at, imedens den Tiltalte ved § 49 er stillet under Control af Anklageren og Rigsretten i Henseende til, at han ikke bør fordre Bidner indkaldte, som ikke kunne antages at have Kundskab om Sagen, er der derimod givet Anklageren en ubunden Naadighed til at stævne hvem han vil, og saaledes aabnet Veie til, at misforstaaet Embedsiver, feilagtigt Omdømme, ja endog Lyst til at fortrædige, kunde nøde Andre til, maaffee under de besværligste Forhold, at reise fra en Ende af Landet til den anden, for i Rigsretten at forklare, at de Intet vide, som kunde være af Indflydelse paa Sagen. For at afværge dette ved at bringe Anklageren under en lignende Control med Tiltalte, indstiller Udvalget at tilføie § 52 et nyt Afsnit saalydende: „Rigsretten paaseer, at Bidner ikke indstævnes, om hvem det ikke kan antages, at de kunne give Oplysning i Sagen, især naar Bidnerne boe fjernt fra det Sted, hvor Rigsretten holdes:

For at sætte Retten istand til at udøve et saadant Tilsyn, have vi foreslaaet en Grindring af § 41.

§ 56.

Da Udtrykkene „lovligt Forsald“ indskrænke sig til, hvad D. L. 1—10 omhandler, og da det ansees ønskeligt at give Rigsretten større Frihed til at skønne, om og hvorvidt der er Anledning til Straf, indstiller Udvalget, at i anden Linie efter „lovligt Forsald“ tilføies „eller anden antagelig Undskyldning,“ at i samme Linie „idømmer Retten“ forandres til „kan Retten idømme“